08.03.2013 г. / 09:58:50

Вяра

20.06 по еретическия, †07 юни по православния календар - Мчци Кириакия, Валерия (Калерия) и Мария. Св. свещеномъченик Маркелин, папа Римски. Св. свещеномъченик Маркел, папа Римски и останалите с него

В памет на светите мъченици Кириакия, Калерия и Мария

(IV в.)

Света мъченица Калерия

Христовите мъченици Кириакия, Калерия (или Валерия) и Мария произхождали от Кесария Палестинска. Обърнати в християнската вяра от един християнин, те се отвърнали от мерзките идолски жертви, пристъпили към Христа и се кръстили. След това се поселили в една колиба и пребивавали там в мълчание, молейки се на Бога да разпръсне измамата на идолослужението и Христовата вяра да възсияе над целия свят - и по този начин да се прекратят гоненията срещу християните.

Те живеели така в пост и молитви, докато не били оклеветени от идолослужителите пред управителя на тази страна, който започнал да ги принуждава да се отрекат от Христа и да се поклонят на идолите. Те в никакъв случай не искали да изпълнят това. Поради това били измъчвани безпощадно с най-жестоки изтезания и по време на тези мъчения предали душите си в Божиите ръце.

В памет на свети свещеномъченик Маркелин († 304 г.)

Папа Маркелин встъпил на престола по време на управлението на Диоклетиан и Максимиан, след смъртта на светейшия папа Кай, по време на жестокото гонение срещу християните, когато в Рим в продължение на тридесет дни били избити чрез различни мъчения седемнадесет хиляди християни. Тогава бил заловен и доведен на разпит при Диоклетиан и папа Маркелин. Но като се уплашил от жестоките мъчения, той принесъл кадило с тамян върху идолския олтар и принесъл жертви на Веста и Изида. Желаейки да го възнагради за това, императорът го облякъл в скъпоценна дреха и го нарекъл свой приятел.

Но след това, като се прибрал в дома си, Маркелин горчиво заплакал и заридал, както някога апостол Петър, когато се отрекъл от Христа. Маркелин започнал да се укорява и да се изобличава, понеже, докато мнозина други бил утвърдил във вярата и подтикнал по пътя на мъченическия подвиг, сам той отпаднал от вярата по най-позорен начин. Размишлявайки за това, папата неизказано скърбял в сърцето си.

В това време в град Синуес в Кампания се състоял поместен църковен събор, на който се събрали много епископи и презвитери, около сто и осемдесет души. На този събор дошъл

и Маркелин. Облечен в окъсана власеница и посипал главата си с пепел, той влязъл в събора при отците и като застанал пред тях, подобно на обвиняем, открито пред всички изповядал със сърдечно съкрушение своя грях. Проливайки горчиви сълзи, той просел от светите отци да произведат съд над него. А отците казали:

- Осъди сам себе си със собствените си уста. От твоите уста е излязъл грехът, нека пак от твоите уста да бъде произнесена и присъдата. Ние знаем, че и свети Петър поради страх се отвърнал от Христа, но като горчиво оплакал греха си, отново получил благоволението на своя Господ.

Тогава Маркелин произнесъл следната присъда над себе си:

- Аз признавам себе си за лишен от свещен сан, за който аз съм недостоен. Заради това, нека след моята смърт тялото ми да не се предаде на обичайното погребение, но да бъде хвърлено на кучетата. Да бъде проклет този, който се осмели да го погребе.

След като се завърнал в Рим след приключването на съборните заседания, Маркелин, като взел скъпоценната одежда, която бил получил от Диоклетиан, отишъл при императора и като хвърлил одеждата пред него, започнал да го изобличава, осъдил неговите лъжливи богове, а себе си нарекъл окаян грешник, при което горчиво ридаел. Като се изпълнил с гняв, императорът го предал на мъчения, а след това го осъдил на смърт. И така, блажени Маркелин бил поведен извън града, заедно с още трима християни - Клавдий, Кирин и Антонин, за да бъдат обезглавени. Зад тях вървял презвитер Маркел, който заел папския престол след Маркелин. Като го извикал при себе си, Христовият мъченик Маркелин го наставил да остане твърд във вярата. Също повторил това, което казал на събора, никой да не се осмели да погребе неговото тяло, но да бъде хвърлено на псетата:

- Аз съм недостоен - казал той - за човешко погребение, недостоен съм да бъда приет от земята, тъй като се отрекох от моя Господ - Твореца на небето и земята!

Когато стигнали до мястото, където трябвало да се изпълни присъдата, Маркелин горещо се помолил на Господа Христа, Който приема каещите се грешници, с готовност преклонил шията си под меча и умрял за Христа, от Когото по-напред се отвърнал, от страх пред мъченията. Заедно с него били обезглавени и споменатите трима мъже Клавдий, Кирин и Антонин и телата им бил захвърлени непогребани при пътя. След няколко дена вярващите взели през нощта телата на Клавдий, Кирин и Антонин и ги погребали. А тялото на Маркелин никой не се осмелявал да прибере и да погребе, тъй като той предал на проклятие този, който погребе тялото му. И така, честното тяло на Христовия мъченик лежало край пътя в продължение на тридесет и шест дни. След като изминали тия дни, на новопоставения папа Маркел се явил свети апостол Петър и му казал:

- Защо толкова време не предаваш на погребение тялото на Маркелин?

- Аз се страхувам от неговата клетва - отвърнал Маркел, - тъй като той ни закле да не погребваме тялото му.

- Нима не помниш - казал апостолът - написаното: “който се смирява, ще бъде въздигнат”. И така, отиди и погреби с чест тялото му!

Тогава папа Маркел взел честните мощи на мъченика и ги погребал в гробницата на Прискила, която се намирала при Саларийския път.

Така завършил своя път светият свещеномъченик папа Маркелин, който оставил пример на покаяние за мнозина,

които в това време падали в тоя грях (тъй като тогава мнозина се отричали от Христа, поради страх от мъченията). А ние прославяме неизказаното Божие милосърдие, сега и всякога и во веки веков. Амин.

Страдание на свети свещеномъченик Маркел, папа Римски, и останалите с него († 304-310 гг.)

Свети Маркел бил римлянин по рождение. Неговият баща се наричал Бенедикт. Той приел престола на Римската църква след свети мъченик Маркелин и предстоятелствал в продължение на пет години и шест месеца по време на управлението на нечестивите римски императори Диоклетиан, Максимиан Херкул, на другия Максимиан, който се наричал Галерий, и на Максенций. По това време в Рим станали следните събития. Император Максимиан, по прозвище Херкул, бил назначен от Диоклетиан за негов съуправител. След като се върнал в Рим от африканските провинции и като желаел да угоди на император Диоклетиан, който се забавил на Изток, той започнал да строи в негова чест в Рим каменни терми, или - бани, които доставяли на езичниците мерзка прохлада. Като разкрил сред римските полкове множество войници, които вярвали в Христа, Максимиан ги лишил от воинско звание и им наложил такава работа, каквато някога фараонът дал на израилтяните в Египет; той заставял едни от тях да правят тухли, други - да ги носят, трети - да копаят земята и да носят камъни за градежа на термите. Всичко това той направил, за да изплаши християните, които се намирали в Рим, защото знаел, че много римляни, не само от простолюдието, но и сред благородните семейства, изповядвали тайно християнската вяра.

В това време в Рим живеел един богат и почитан

християнин, на име Трасон. Като видял, че християните се изнуряват от тежката работа и изнемогват от глад, Трасон пожелал тайно да им помага със свои средства. Като избрал четири богобоязливи мъже, той с тяхното посредничество снабдявал християните с храна, облекло и с всичко необходимо. Тези мъже се казвали Сисиний, Кириак, Смарагд и Ларгий.

Когато блаженият папа Маркел узнал за това, много се зарадвал в сърцето си за даряваната на християните милостиня. Като извикал при себе си четиримата мъже и като разбрал от тях всичко за щедростта на Трасон, Маркел премного му благодарил, а Сисиний и Кириак поставил за дякони в Римската църква.

Веднъж през нощта, когато двамата дякони носели изпращаната от Трасон за светите мъченици храна, те били заловени от нечестивите езичници и доведени при трибуна Екзуперий. Трибунът заповядал да ги затворят в общата тъмница, а на третия ден известил за тях император Максимиан. Императорът заповядал да им наложат същата тази работа, която били принудени да вършат и другите християни. Присъединили ги към тези, които носели пясък за строежа на каменното здание.

Сред тези християни имало мъж на име Сатурнин. Понеже бил много стар, той не можел да носи определения му тежък товар. Тогава блажените дякони Сисиний и Кириак започнали да помагат на стареца и вършели не само своята работа, но и помагали на другите. А с устата си те непрестанно славословели и възхвалявали Бога. Стражата донесла за всичко това на трибуна, а той - на императора.

Тогава императорът заповядал да доведат Сисиний и когато той се явил при него, го попитал:

- Как е името ти?

- Аз, грешният - отвърнал светият, - се наричам Сисиний. Аз съм слуга на рабите на нашия Господ Иисус Христос.

- Що за песнопения са тия, които пеете? - попитал Максимиан.

- Ако разбереш смисъла на песнопенията, които пеем - отвърнал светият, - то ти би познал и своя Създател.

На това императорът казал:

- Та кой е нашият създател, ако не Херкулес, непобедимият!

Светият дякон Сисиний отговорил:

- За нас е мерзост не само да го назоваваме, но и да слушаме за него.

- Избери за себе си едно от двете - продължил императорът, - или да принесеш жертва на бог Херкулес, или в противен случай ще изгоря с огън твоето тяло.

- Отдавна вече желая да пострадам за Христа, моя Бог, - отговорил Сисиний, - за да получа многожелания мъченически венец.

Тогава императорът, като се разгневил, го предал на областния началник Лаодикий, за да го измъчва.

Управителят затворил светия в Мамертинската тъмница, в която мъченикът прекарал седемнадесет дни. След тяхното изтичане областният началник наредил отново да доведат свети дякон Сисиний на разпит пред него.

Затворникът бил доведен най-напред при началника на затвора Апрониан. Като погледнал към него, Апрониан забелязал, че лицето му сияе с пречудна небесна светлина.

Освен това той чул и някакъв глас, който казал:

“- Дойдете вие, благословените на Отца Ми, наследете царството, приготвено вам от създание мира”.

Тогава Апрониан, обхванат от страх и ужас, паднал в нозете на Сисиний и казал:

- Заклевам те в Христа, Когото ти изповядваш, незабавно ме кръсти и ме направи съучастник на твоя венец!

Веднага донесли вода.

Тогава дякон Сисиний, след като огласил Апрониан, благословил водата. След това наредил на Апрониан да влезе съблечен в напълнен с водата съд и го попитал:

- Вярваш ли във Всемогъщия Бог Отец и в Единородния Негов Син - нашия Господ Иисус Христос, и в Светия Дух?

Апрониан отвърнал:

- Вярвам!

- Да те просвети - произнесъл свети Сисиний - Отец и Син и Светият Дух!

След това казал на Апрониан да излезе от водата.

После Сисиний довел новопокръстения Апрониан при свети папа Маркел. Папата го помазал със свето миро и след като извършил света литургия, преподал и на двамата, а също и на всички присъстващи там християни, пречистото Тяло и Кръв на нашия Господ Иисус Христос.

Същия ден на обяд областният началник Лаодикий заповядал да доведат дякон Сисиний на разпит. С него дошъл и началникът на затвора, блаженият Апрониан - новопросветеният раб Христов. Като се приближил до

Лаодикий, Апрониан казал със силен глас:

- Защо дяволът ви повдига срещу Божиите раби, като ви учи да причинявате толкова страдания на невинните?

Удивен от тия думи на Апрониан, областният началник му казал:

- Както ми се струва и ти си станал християнин.

- Горкт на мен окаяния - отвърнал Апрониан, - защото изгубих дните си в нечестие, като досега не съм познавал истинския Бог!

- Наистина - възкликнал областният началник, - сега ще погубиш своите дни!

След това заповядал да му отсекат главата, като казал:

- Ако този не загине, ще погинат още много други.

Войниците повели Апрониан извън града. Като се отдалечили на разстояние два милиария, войниците отсекли главата му на Саларийския път. Така новопросветеният Апрониан приел мъченически венец.

А дякон Сисиний, заедно със стареца Сатурнин, областният началник заповядал да хвърлят в тъмница, като им казал:

- Ако не принесете жертви на боговете, ще ви погубя, след като ви предам на най-различни мъчения.

Докато светиите били в тъмницата, при тях идвали много езичници и без да се страхуват, приемали Кръщение от тях. След като изминали четиридесет дни, областният началник Лаодикий разбрал за това. Той заповядал да му приготвят съдийско място в храма на богиня Телура и като седнал на него, наредил да доведат Сатурнин и дякон Сисиний. Христовите окованици били доведени боси и в железни вериги.

- Е, какво? - попитал ги областният началник. - Оставихте ли най-накрая суетната християнска измама? Нима и сега не ще се съгласите да се поклоните на боговете, на които се покланят нашите царе?

- Ние, грешните - отвърнал дякон Сисиний, - се покланяме на нашия Господ Иисус Христос и никога не ще преклоним главите си пред дявола и пред бездушния камък.

Тогава Лаодикий казал:

- Нека да донесат тук медните триножници, върху които принасяме кадило на боговете!

Незабавно били донесени триножниците, върху които горели запалени въглени. Мъчителят започнал да принуждава светиите да запалят тамян в жертва за идолите.

Светият старец Сатурнин му казал:

- Да превърне Господ на прах идолите на езичниците!

И в същия миг медните триножници се разтопили и се разтекли като вода.

Двама войници, които присъствали тук, на име Папий и Мавър, като видели станалото, възкликнали със силен глас:

- Наистина Господ Иисус Христос, Когото почитат Сисиний и Сатурнин, е истинският Бог!

А областният началник Лаодикий пламнал от гняв и заповядал да повесят светите мъченици Сатурнин и Сисиний на позорния стълб и безмилостно да ги бият с жили и с чепати тояги. Изтезавани така, светиите радостно възклицавали:

- Благодарим Ти, Господи Иисусе Христе, за това, че ни сподоби да бъдем съучастници на пострадалите за Тебе Твои раби!

Тогава войниците Папий и Мавър, виждайки страданията на светиите, като се обърнали към областния началник, повторно извикали:

- Защо дяволът ви подбужда да въставате срещу Божиите раби, като ви учи безмилостно да измъчвате невинните?

Лаодикий, като пламнал от гняв срещу тия войници, заповядал да ги бият с камъни по устата. След като разбили устата им, ги затворил в тъмницата. В същото време той заповядал на слугите си да горят със свещи ребрата на мъчениците, които висели на позорния стълб. Но те, търпейки тези тежки страдания, с радостни лица благодарели на Бога.

В същия ден мъчителят издал смъртна присъда за светиите. Поради това те били свалени от позорния стълб, изведени вън от града по Нумантийския път и били посечени с меч.

Споменатият благочестив мъж Трасон, заедно с презвитер Иоан, взел телата на светите мъченици и ги погребал в едно негово място при Саларийския път.

А затворените в тъмницата войници Папий и Мавър имали голямо желание да получат свето Кръщение. След като се помолили на Господа, те излезли от тъмницата през отворени врати, без никой да ги забележи. След това отишли при светейшия папа Маркел и приели от него свето Кръщение. След Кръщението се предали на издирващите ги войници и били отведени на разпит при областния началник. Като ги видял, той казал:

- Разбрах, че сте християни.

- Да, ние наистина сме християни - отвърнал свети Папий.

- Оставете суетната християнска измама - продължил Лаодикий - и се поклонете на боговете, на които се покланят

нашите царе!

- Нека да им се покланят всички, които са погубили душите си, ако желаят да погинат навеки! - отговорил Мавър на Лаодикий.

А областният началник отвърнал на това:

- Ако не принесете веднага жертви на нашите безсмъртни богове, наистина ще загубите душите си. Послушайте ме и изпълнете това, което ви казвам, ако искате да останете живи.

- Принеси им ти жертва - отвърнал Папий, - ако искаш да се мъчиш вечно!

След това областният началник наредил да повалят светиите на земята и безмилостно да ги бият с тояги. Докато ги биели жестоко, те само зовели към Господа:

- Господи Иисусе Христе, помогни на Твоите раби!

След това Лаодикий заповядал да бият светиите с оловни пръти. След като ги били дълго време, те предали душите си в Божиите ръце.

Презвитер Иоан взел през нощта телата на светиите и ги погребал с чест при гробницата на по-рано пострадалите свети мъченици Сисиний и Сатурнин (а това направил по заповед на светия папа Маркел).

В това време в Рим се върнал император Диоклетиан. Областният началник съобщил всичко относно светите мъченици на Диоклетиан и Максимиан, като им разказал как безмилостно ги измъчвал и ги умъртвил. Императорите се зарадвали от това известие и похвалили началника за неговото усърдие.

Междувременно споменатият свети Кириак, който бил

поставен за дякон от светейшия папа Маркел, се намирал заедно със свети Сисиний в тъмницата. Тук били затворени Смарагд и Ларгий, а също и останалите окованици Христови. Всички те изпълнявали назначената им тежка работа. През деня ги извеждали на работа, а през нощта отново ги затваряли в тъмницата. Бог дарил благодат на блажения Кириак да изцелява болести и недъзи. Мнозина идвали при него и довеждали своите болни близки, които свети Кириак изцелявал с молитва към Бога. Така слепите получавали зрение, разслабените оздравявали, бесовете били изгонвани от хората и въобще, по молитвите на светия, се давало изцеление на страдащите от различни недъзи.

Император Диоклетиан имал дъщеря, която се казвала Артемия. По Божие допущение тя била обзета от нечист дух и започнала да беснува. Като узнал за това, Диоклетиан толкова се опечалил, че в този ден от скръб не приел никаква храна. Когато влязъл в стаята на дъщеря си, която в това време беснувала, бесът извикал през устата на девицата:

- Аз няма да изляза оттук и никой не може да ме прогони, освен дякон Кириак!

Тогава Диоклетиан заповядал да намерят дякон Кириак и когато той бил намерен и доведен при императора заедно с двамата си другари Смарагд и Ларгий, императорът започнал да го умолява да влезе в стаята на дъщеря му и да я изцели. Свети Кириак влязъл в стаята на царската дъщеря и се обърнал със следните думи към нечистия дух, който я мъчел:

- В името на нашия Господ Иисус Христос ти заповядвам: излез от тая девица!

А бесът отговорил през нейните уста:

- Ако искаш да изляза от нея, ми посочи друго място, където

да вляза.

- Ето ти моето тяло! - отвърнал свети Кириак. - Ако можеш, влез в него!

- В твоето тяло не мога да вляза - продължил бесът, - защото е затворено и запечатано отвсякъде.

Тогава дякон Кириак му казал:

- В името на нашия Господ Иисус Христос, Разпнатия - излез от тая девица, за да стане тя чист съсъд за служение на Светия Дух!

Тогава нечистият дух закрещял:

- О, Кириак! Ако ме изгониш оттук, ще направя така, че да бъдеш изпратен в Персия!

Като казал това, нечистият дух излязъл от девицата. А Артемия, като се освободила от неговото мъчение, казала на светията:

- Заклевам те в Бога, Когото изповядваш: кръсти ме, защото виждам в далечината Господа, когото ти проповядваш!

Тук присъствала и майката на Артемия - императрица Сирена, която се зарадвала с двойна радост: заради изцелението на своята дъщеря, а също и заради явяването на Христовата сила (тъй като тя била тайна християнка).

Като приготвили вода, на следващия ден, тайно от император Диоклетиан, кръстили девицата Артемия в името на Отца и Сина и Светия Дух.

От това време свети Кириак придобил благоволението на император Диоклетиан, който възвърнал свободата на него и на неговите приятели Смарагд и Ларгий и му подарил дом в Рим, близо до собствените му бани, като му обещал спокоен

живот.

А императрица Сирена учела дъщеря си да обича Христа с цялото си сърце и неотменно да изпълнява Неговия закон.

След немного време до Диоклетиан пристигнало писмо от персийския цар. В това писмо персийският цар го молел да изпрати при него дякон Кириак, тъй като и неговата дъщеря започнала да беснува, при което бесът чрез нейните уста казал:

- Никой не може да ме изгони, освен римският дякон Кириак.

Тогава императорът казал на съпругата си, императрица Сирена, да извика при себе си Кириак и да го помоли да замине за Персия при бесноватата царкиня.

Когато свети Кириак бил извикан при императрицата и узнал за писмото от Персия, казал:

- В името на моя Господ Иисус Христос ще замина, без да се поколебая!

Кириак бил снабден от императрицата с всичко необходимо и след това отпътувал за Персия заедно със своите приятели Смарагд и Ларгий.

Той пристигнал в Персия и бил заведен при беснуващата царкиня. Тогава дяволът извикал през нейните уста:

- Е, Кириак, не те ли заставих да дойдеш тук, както по-рано ти бях казал?

- Дойдох тук - отговорил Кириак - с помощта на моя Господар, Господ Иисус Христос, за да те изгоня и оттук! И така, дух нечист, в името на Господа Иисус Христос ти заповядвам: излез от тази девица и повече не се връщай в нея!

- Но нали си уморен и преди всичко ти е нужно да си починеш от пътя - казал бесът.

- Благодарение на помощта на Бога, Който всичко устройва, не чувствам умора - отвърнал Кириак.

- Но ето и аз - продължавал бесът - направих това, което поисках: обещах да те накарам да дойдеш в Персия, и ти дойде.

- Не можеш ти, безсилни и окаяни, да направиш това, което пожелаеш; ти можеш да направиш само това, което допусне нашият Създател!

Тогава бесът започнал да мъчи девицата. А свети Кириак, като паднал на земята, започнал да се моли със сълзи на Бога. През това време бесът викал към светията:

- Ако ме изгониш оттук, посочи ми място, където да вляза!

Светият отвърнал:

- О, безумни! Никъде сред Божиите творения няма да намериш място за себе си, защото непобедимата и всемогъща сила на моя Господ Иисус Христос отвсякъде ще те прогони.

Тогава дяволът незабавно излязъл от девойката, като изпълвал въздуха с воплите си:

- О, колко страшно за мен е името на Този, Който ме прогонва!

От това време девойката напълно оздравяла. Нейното име било Иовия. Тя повярвала в Христа и приела свето Кръщение. Повярвали в Христа и се кръстили и още мнозина от царския дом - всичко около четиристотин души. Персийският цар предложил много дарове на свети Кириак. Но той не взел нищо, като се задоволил само с хляб и вода. След като останал

в Персия четиридесет и пет дни, си заминал оттук, възвръщайки се при римския император с благодарствено писмо от персийския цар, което Диоклетиан почтително приел. Императрица Сирена и дъщеря Артемия много се зарадвали на завръщането на Кириак.

След немного време Диоклетиан се отправил на Изток, а Максимиан Херкул отишъл в Медиолан, където и единият и другият оставили своето императорско достойнство. Тогава (другият Максимиан), наричан Галерий, когото Диоклетиан осиновил, а по-късно му дал и дъщеря си Валерия (по-голямата сестра на Артемия) за жена, дошъл в Рим и започнал да преследва и да убива християните. Като заловил заедно с останалите и светия дякон Кириак, тъй като му се бил разгневил, задето обърнал в християнската вяра Артемия, той го хвърлил, заедно с приятелите му Смарагд и Ларгий, в тъмницата. При това мъчителят водел след себе си Кириак - съблечен и окован в железни вериги, навсякъде, където и да отивал. Това правел, за да изплаши останалите християни.

Веднъж, когато Максимиан отивал към някакъв град, го срешнал папа Маркел и с висок глас му казал:

- Защо убиваш Божиите служители, които се молят за твоето царство!

Тогава мъчителят, като се разгневил, заповядал безмилостно да бият папата с тояги и му наложил работа да се грижи за животните. И така, свети папа Маркел бил заставен да храни животните, а войниците следели неотменно да изпълнява задълженията си. А свети Кириак и неговите приятели императорът предал на своя наместник Карпасий с думите:

- Убеди тия влъхви, които развращават народа и го обръщат в християнството, да принесат жертви. Застави ги да направят това, ако трябва дори и чрез мъчения!

Карпасий затворил светия и християните, които били с него, в тъмница, а след това, като седнал на своето съдилище в храма на Телура, извикал на разпит светите мъченици - дякон Кириак, неговите другари - Смарагд и Ларгий, както и един четвърти затворник, на име Крискентий, който също бил затворен в тъмницата заради изповядването на Христовото име. Карпасий се обърнал към християните със следните думи:

- Защо не се подчинявате на императорската заповед и не принасяте жертви на нашите безсмъртни богове?

Кириак и неговите другари отвърнали:

- Ние принасяме самите себе си в жертва на живеещия во веки наш Бог и Господ Иисус Христос!

- Твоята старост - казал Карпасий на Кириак - е направила косите ти бели; но сега ще обърна твоята старост на младост.

Като казал това, той наредил да разтопят смола и да я изливат върху главата на дякона. А светият въззовавал към Господа:

- Слава на Тебе, Господи, задето сподобяваш нас, Твоите раби, да влезем през вратите на Твоето Небесно Царство!

А мъчителят заповядал да повесят Крискентий гол на позорния стълб и да го бият с въжета и тояги, а след това да го стържат с железни куки и да горят раните с огън. Сред тези мъчения свети Крискентий предал духа си на Бога, като през цялото време не преставал да Му благодари.

После мъчителят заповядал да вземат тялото му и да го хвърлят на кучетата, без да го погребват, за да бъде разкъсано от тях. А останалите свети мъченици отново затворил в тъмницата. Но споменатият презвитер Иоан дошъл през нощта и като взел тайно тялото, го погребал при останалите

мъченици.

След като изминали четири дни мъчителят извикал на разпит само Кириак и го попитал:

- Защо искаш с люти мъчения да свалиш в ада дните на своята старост? Принеси жертва на боговете и ще останеш жив.

- Аз желая повече от всичко - отвърнал светият - да бъда мъчен за Христа, моя Бог! А на вашите богове нека принасят жертви тези, които не са познали истинския Бог, своя Създател!

Карпасий, изпълнен с гняв, заповядал да повесят светия гол на позорния стълб и да го измъчват по същия начин като свети Крискентий - да го бият с въжета и тояги, да го стържат с железни куки и да го горят с огън.

А Христовият мъченик, доблестно понасяйки всичко, зовял към Господа:

- Господи мой Иисусе Христе, помилуй мен грешния! Слава на Тебе, Сине Божий!

Карпасий, като се убедил, че с никакви мъчения не ще принуди Кириак да принесе жертви, наредил да прекратят мъченията. След това съобщил на императора всичко за Кириак и за останалите мъченици. А императорът заповядал да предадат на смърт Кириак и всички, които били заедно с него в тъмницата.

В тъмницата, в която били затворени светият и неговите другари, имало още християни от двата пола - двадесет и един на брой. Като ги извели извън града, езичниците ги обезглавили заедно със свети Кириак, Смарагд и Ларгий. На това място през нощта дошъл презвитер Иоан заедно с още

няколко християни. Той взел телата на светите мъченици и ги погребал на същото място, където били погребани телата и на другите мъченици.

В същото това време била измъчвана и умъртвена заради изповядването на Христовото име и дъщерята на Диоклетиан, блажената царкиня Артемия, която в това време била в Рим. А тя била умъртвена по разпореждане на същия нечестив мъчител Максимиан. Окаяният не пощадил даже своята родственакръв, понеже Артемия била родна сестра на жена му Валерия, а на него самия, като на осиновен от Диоклетиан, била доведена сестра.

След убийството на свети Кириак и на останалите християни, които били заедно с него в тъмницата, споменатият Карпасий изпросил от императора за себе си дома на Кириак, който се намирал близо до Диоклетиановите терми. Този дом бил подарен на Кириак от Диоклетиан. Като влязъл в него, Карпасий видял прекрасен фонтан, който бил построен от свети Кириак и осветен от папа Маркел. В него били кръстени мнозина езичници, които се обърнали към християнството. За да оскърби християните и да се поругае над тях, Карпасий превърнал този дом в обществена баня и в блудилище, като сам често се миел там, или по-добре да се каже - се омърсявал, защото, пирувайки със своите приятели, се оскверняваше с мерзки плътски грехове.

Веднъж той наредил да устроят пир и дошъл заедно с деветнадесет свои приятели, за да ядат, да пият, да се къпят и да блудодействат. Но точно когато се предавали на своите мерзости, внезапно всички били застигнати от смърт, поразени от невидимата Божия сила. Като узнали за това, всички околни жители се изпълнили с голям страх и заковали вратите на този дом, и никой повече не се решавал да влезе в него.

Междувременно нечестивият император Максимиан Галерий заминал на Изток. Императорският престол, който принадлежал на Константин, бил похитен от Максенций. По това време римските клирици, като се събрали една нощ, се отправили към двора, където свети Маркел бил принуден да храни животните, и извели своя архипастир.

След като се добрал до римския престол по хищнически начин, подобно на своите предшественици, Максенций започнал да преследва християните.

В това време в Рим живеели две жени от благороден сенаторски род, на име Прискила и Лукина. Те били вдовици и верни рабини на Господа Иисуса Христа, на Когото служели с голямо усърдие. Двете жени притежавали голямо богатство, с което помагали на светиите във всичките им нужди. В своите имения те построили красиви гробници, които били предназначени за погребване на телата на светите мъченици, тъй като тогава, за изповядването на Христовото име, били умъртвявани безчислено множество християни.

Прискила построила гробница, която се намирала при Саларийския път, на разстояние три поприща от града, а Лукина - при Остийския път, на разстояние седем поприща. През нощта те тайно събирали телата на мъчениците, които били захвърляни от езичниците, за да бъдат разкъсани от кучета, зверове и птици, и с чест ги погребвали в своите гробници. Когато свети Маркел бил изведен от онзи двор, където хранел животните, заедно с блажената Лукина се отправил към мястото, където бил посечен светият мъченик Кириак заедно със Смарагд и Ларгий. Те изкопали от земята техните свети мощи, повили ги в чисти плащаници и ги помазали с аромати, а после ги отнесли в гробницата на Лукина и с чест ги положили в каменни саркофази.

По това време Лукина пожертвала своето голямо имущество

в полза на Римската църква. А прекрасния си дом, който се намирал в центъра на Рим, тя дарила на вярващите, за да го превърнат в църква. Папата осветил дома според определения църковен чин и започнал да извършва литургии в него, принасяйки безкръвните жертви на Бога и славословейки денем и нощем Господа. И по такъв начин домът на Лукина станал Божий дом и съборна църква в Рим.

Това разбрал нечестивият император. Той се разгневил срещу Лукина и заповядал да я изгонят позорно, сякаш е най-долна грешница, вън от града, а цялото имущество предал на разграбване. Той направил и опити да склони към своето нечестие и папа Маркел, но ни най-малко не успял в това. Като узнал, че Маркел бил осъден от неговия предшественик Максимиан да се грижи за животните, той го върнал на същата работа. Желаейки да опозори не само папата, но и църквата, превърнал осветения за църква прекрасен дом на Лукина в обор за животни. А на светия папа Маркел той определил през всичките дни на неговия живот до самата му смърт да бъде под стража и да се грижи за животните в този дом.

И така, този светейши пастир и ръководител на човешките души в продължение на девет месеца изпълнявал възложената му тежка работа. Великият Божий служител, подобно на пленен роб, бил предмет на поругание на нечестивите идолослужители. Той постоянно бил зает с работа, така че нямал никакъв отдих и почивка и търпял големи лишения, като не му достигало и най-необходимото. Нямал нито достатъчно храна, нито дрехи, тъй като стражата не позволявала на никого да идва при него и да носи нещо. Облеклото му се състояло от една груба власеница. От тези трудове, страдания и лишения от най-необходимото, свети Маркел много отслабнал телесно, заболял и накрая предал своята страдалческа душа в Божиите ръце. Презвитер Иоан

през нощта взел неговото тяло, отнесъл го в гробницата на Прискилина и като събрал клирициите, всички го погребали с чест.

Така завършил своя живот светейшият Римски папа Маркел, като по-напред изпратил пред себе си по пътя на мъченичеството при Бога многочислените си чеда, а след тях отишъл и сам той, за да предстане, заедно със светите иерарси, пред престола на Великия Архиерей - нашия Господ Иисус Христос, на Когото се отдава слава сега и во веки веков. Амин.

buditeli.info © 2017